

Сусід
Христина Лукашук

Роман української письменниці і художниці Христини Лукашук «Сусід» – це радше любовна драма, аніж роман про любов. Автор розповідає про те, на що здатна жінка, котра любить, ба навіть на що не здатна жінка, котра любить. І зрештою – де границя між любов'ю і одержимістю?

Христина Лукашук

Сусід

1

Незрозумілий шум за стіною безцеремонно висмикнув мене зі спокійного і цілком розміреного сну, в який поринула вперше за кілька місяців. Чулася, наче серед передчасних пологів, які заставляють малюка з'явитися у чужий і від того ворожий світ. Наче викинута на берег багатотонна рибина. Моя свідомість відчайдушно намагалась кволими рученятами нищівної втоми будь-що зачепитись, затриматись, мов за одвірок чи поділ матеріної спідниці, за крайчик того нетривкого мерехтіння, яке ще мить тому називалось рятівним сновидінням.

Перша думка – це вони. Вони знайшли мене. Вони заберуть мене. Всьому кінець. Нарешті. Але чим тонша ставала пелена мого сну, чим чіткішими ставали дивні звуки, тим гостріше усвідомлювала – ні, це прийшли не за мною. Це взагалі ніхто не прийшов – це в сусідню квартиру в'їхали нові мешканці. Остаточо покинувшись, я зрозуміла, що кінець, який мав наступити кілька місяців тому, ще попереду, а звуки, які безперешкодно проникали до моєї спальні, не що інше як звуки людей, які кохаються.

Мимоволі прислухалась. Звуки то стихали, то відновлювались та ще й з такою силою, що скидалось на те, що незнайомці отримують насолоду десь тут, просто біля мого ліжка. В основному чути було жінку. Вона голосно стогнала від задоволення, але коли уважно і як слід прислухатись, то в моменти, коли здавалось, їй мало бути особливо солодко, вчувався біль і затаений смуток. З уст чоловіка тільки іноді виривались гортанні звуки вдовolenня, але він тут же стихав і натомість чулися все більш ритмічніші і рішучіші удари, наче намагався свою партнерку всмертити. Та ж тихцем намагалась підлаштуватись до ритму свого чоловіка, але трішечки, буквально на кілька долей секунди не встигала. Саме ця затримка й спричиняла їй біль. Не уявний, а справжній фізичний. Чоловік, здавалось, цього не зауважував, бо наче одержимий продовжував входити в жінку цілеспрямовано, гучно і безпошадно.

Зловила себе на тому, що звуки за стіною мене збуджують. Ще тільки того мені бракувало. Наче в мене мало проблем на голові. Наче мені оце серед ночі нічим зайнятися. Мабуть, нині таки й справді вдалось заснути одразу без снодійних вперше від зустрічі з Володимиром Степановичем.

Жінка продовжувала стогнати. Але якось по-іншому, гучніше. Мабуть змінила позицію – наче зверху. Скидалось на те, що й справді їй стало краще. Вже не просто стогнала, а муркотіла, наче кішка. Тільки сидючи зверху на чоловікові, жінка може отримувати саме те задоволення, яке їй потрібне. Саме верхи на чоловікові може контролювати глибину проникання в себе його плоти, саме тоді має змогу вигнутись так, щоб максимально отримати задоволення. Іноді це єдиний спосіб.

Від тих розмірковувань мені зробилось трохи не по собі. Той стиль життя, який я добровільно прийняла в останні кілька місяців, геть чисто змінив мене. Змінив хід моїх думок, силу бажань, навіть вніс корективи у святую святих – в мою мрію.

Уже не знала – можу собі в теперішній ситуації дозволяти думати про такі речі, як фізіологічне задоволення, чи ні. І не в тому річ, що я самотня уже півтори роки, а в тому, що тепер я ношу чернече вбрання. З болем і неймовірною гіркотою усвідомила, що цілком збита з пантелику. Ніч, жінка за стіною, яка будь-що намагається отримати задоволення. Судячи з її стогону, в який без її на те згоди проникають нотки розпачу й приреченості, їй це погано вдається. Я – висмикнута зі свого сну, бодай не тривкого, зате без тих жахів і страху, які відтоді, як плани несподівано змінились, переслідують мене щодня наяву.

Звуки за стіною не стихають і не зменшуються на силі. Очевидно, вона таки вирішила заснути якщо й не від задоволення, то від втоми. Голосне плескання, наче в долоні. Мабуть, чоловік лупцює її по сідницях. Невже жінку нічого не збуджує? Так довго? Мені колись так мало було потрібно для того, аби отримати свій солод, і ще менше для того, аби обдарувати ним чоловіка.

Спогад про Олега відізвався глухим болем. Невже все ще болять? Невже все ще не можу пробачити його зради? З огляду на останні події мені довелося й до чоловіка змінити своє ставлення. Мабуть, у всьому винен чернечий одяг. Та й хіба ж це зрада?

– Привіт, люба, – невластиво для нього піднесено й трохи награно.

Давно не бачила свого чоловіка таким збудженим. Одразу прокрутила в голові цифри і дати, бо скидалось на те, що, попри свою уважність і любов до чисел, пропустила чи забула про якийсь ювілей. Скидалось на те, що він зараз візьме і вийме з кишені костюмних штанів якийсь невеличкий, проте акуратний пакуночок. О-о-о-о, давно ж мені коханий не робив подарунків. У грудях чимось тягучим і солодким розлилась вдячність до цього своєрідного чоловіка, з витівками якого я так і не змогла змиритись.

Перестала нарізати помідори до салату. Насухо витерла руки до фартуха і приготувалась прийняти подарунок. Який же він в мене все-таки молодець. Уміє потішити саме тоді, коли ти найменше цього очікуєш. Але ж від того такі знаки уваги ще більш приємніші й цінніші. Чи він також про це здогадується?

– Щось ти пізно. Голодний? – намагаюсь вести себе так, начебто нічого не зауважила. Не хотіла псувати його сюрпризу.

– Е-е. Та ні. Мабуть, таки ні, – наче трохи розгубився.

Олег завжди приходив додому голодний. Перше запитання – що смачненького на вечерю? Тепер мені таки не вдалось приховати здивування. Від розмаїття припущень мене захитало, ноги підкосилися і довелось присісти на табуретку. Пам'ятаю двояке бажання – хотілося покласти руки на стіл, підперти голову, яка чомусь більше не трималася на шиї, але й хотілось ті руки все-таки мати чистими на випадок, якби мое припущення стосовно подарунку було слухними. На столі лежали недорізані помідори, сохли листки салату, навколо лущиння від цибулі, яблук та апельсинів, тож треба було вибирати. Я таки підперла голову.

Виявилось вчасно.

– Я щойно від тети Стефи. Вона мене погодувала. Ти ж сама знаєш, який в неї неперевершений борщ.

Так, справді. Його тета Стефа варила неперевершений борщ. Ще вона випікала неперевершені струделі, завиванці, фарширувала рибу, начиняла кишку бульбою та готувала багато інших смаколиків, які вважалися цілковито галицькими і не вміти готувати їх було не допустимим для жінки, яка насмілилася вважати себе справжньою господинею. Тож при теті Стефі Олег просив навіть не заїкатися про мої власні скромні здобутки в кулінарії – легенькі зупки, пісні каші, стейки без клярів, простенькі салатики, заправлені медом та бальзамічним оцтом – нема чим тішитись. Я й не тішилась, але продовжувала готувати те, що вважала за потрібне. На мене наводила жах одна лише думка про те, що потрібно чітко дотримуватись якихось рецептів, нехай навіть вони передають з покоління в покоління, готувати завжди одне і те ж на всі свята, бо без заливанців, завиванців, маринованих грибочків свято не свято, а господиня не господиня.

– Так, добре знаю, – відчайдушно намагаюсь приховати нотки сарказму, які неконтрольовано з'являлись, як тільки-но Олег згадував про свою тітку, яку у Львові по-галицьки називав тетю, – з нею щось трапилось?

Чоловік не був з тих племінників, які регулярно відвідують своїх родичів, але ніколи не відмовляв, коли його кликали. Тета Стефа була самотньою жінкою пенсійного віку. Вона єдина з трьох сестер не вийшла заміж. Залишилася жити в будинку, в якому вони всі троє народились. Вірніше в тому помешканні, яке радянська влада дозволила їй залишити – підвал розкішного двоповерхового особняка, решту якого заселили так звані визволителі. Жінка дуже добре пам'ятала, як закінчувалась війна, а вони з матір'ю, щільно-щільно притулившись одна до одної, стояли біля вікна і мліли, коли хтось спинявся напроти їхніх вікон і довше ніж годиться впивався поглядом в щільно затулени гардинами вікна.

Одного дня це таки сталось. Молода жінка, доволі приємної зовнішності, на яку вони одразу й не звернули уваги, зацікавлено розглядала фасад їхнього дому. В ту мить вони так і не запідозрили нічого лихого, бо не було жодного перехожого, якого б їхній будинок залишив байдужим. Невеличкий, на два поверхи зі стрімкими дахами, вкритими натуральною черепицею, де-не-де оздоблений ліпниною. Над вікнами викладені візерунки з майоліки, тонко та надзвичайно майстерно розписані кобальтом. Ковані тримачі на вазони ззовні кожного вікна. Акуратна територія з мініатюрним садом, закладеним ще їхнім дідусем, відомим на той час піаністом, композитором і музикознавцем. Саме він залишив їм такий розкішний будинок, в якому завжди звучала музика, сміх і весь час було вдосталь гостей.

Авто під'їхало тихо і непомітно. Трофейний фольцваген чорного кольору з нікельованими покришками. На таких могли їздити тільки високі чини. Машина безшумно зупинилась якраз навпроти хвіртки. Водій вийшов і заповідливо побіг відчиняти дверки салону. Звідти з'явився чоловік, вкритий, наче інеєм, сивиною. Кульгав на одну ногу, спираючись на ціпок, але це не заважало йому виглядати впевнено і поводити себе владно. Налягаючи на ліву ногу, підійшов до жінки, яка продовжувала стояти, не зводячи погляду з будинку. Став навпроти неї і, жодного разу не глянувши в бік дому, про щось довго говорив. Вона в основному мовчала і тільки іноді в знак згоди кивала головою. За декілька хвилин, вмостившись на задне сидіння автівки, вони обоє покинули нашу вулицю так само безшумно, як і з'явилися.

Тета Стефа боялась глянути на матір. Все видавалось зрозумілим без слів. Настала гнітюча тиша. Лише безпорадно зависло питання, яке мовчки звучало в повітрі – куди? Куди вивезуть? Жінки, чекаючи неминучого, намагалися вести звичний ритм життя, бо інакше можна було б з'їхати з глузду. Начистили картоплі, поставили варитися в невеличкий чавунний рондлик. Якби не довга ручка, то був би схожий на казанок – також спадок від дідуся. Приготували салат з квашеної капусти, заправивши її кількома краплями олії. В двері постукали, коли розкладали на стіл тарілки. Білі великі порцелянові з сервізу на двадцять чотири персони з дрібними делікатними квіточками по колу.

– Взяти найнеобхідніше. У вас десять хвилин. Машина чекає біля хвіртки. Беріть все, що може знадобитись в дорозі, – говорив військовий, не дивлячись їм в очі, – в довгій дорозі, – добавив, зауваживши Стефу.

Жінки заметушились, складаючи найнеобхідніше – змінна білизна, і хоч на дворі було доволі тепло – зимовий одяг. Кусок мила, ніж, ложка. Стефа подивилася засклянілим поглядом на плиту, де тільки-но зачинала кипіти бульба.

- Що робити з картоплею? – до матері.
- Сира? – якось майже байдуже.
- Так. Щойно закипіла.
- То хай вариться. Не переводити ж її.

Жінки рятувались логікою в найдріб'язковіших речах, відчайдушно відшуковуючи їх навколо себе, бо у серйозних речах її вже давно не було.

Вносячи останній клунок зі зв'язаного докупи за чотири кінці тонкого шовкового покривала, який батько ще до війни привіз з гастролей до Туреччини, Стефа краєм ока зауважила, що за рогом зачаїлося те саме авто, що приїжджало в обід. Правда, зараз з нього ніхто не виходив і не вибігав, воно у вечірніх сутінках нагадувало хижого і підступного звіра, що затамував подих перед вирішальним стрибком в кущах жасмину.

За кілька років, після того як батько помер в таборі, їм дозволили вернутися. Дві старші сестри на той час вже були заміжні і роз'їхалися кожна зі своїм чоловіком. Стефка з мамою опинились вдома. Влада великодушно дозволила зайняти цокольний поверх колись їхнього власного будинку. За кращих часів там розміщувались кухня і кімната для прислуги. На першому та другому поверхах ще недавно їхнього дому жили дві сім'ї. Жінки, чоловік якої приїжджав на чорному авто, не було. Мабуть, щось в них не склалось.

Олегова тітка й до нині залишалась в цокольному поверсі свого будинку, хоч радянська влада неодноразово пропонувала їй виселення, як з приміщення, що не відповідає державним санітарним нормам для проживання. Але жінка кожного разу відмовлялась, мотивуючи тим, що колись же мусить наступить справедливість і їм повернуть весь будинок цілком. Таким як його збудував дідусь. Ось туди ми й ходили чи не на всі свята. І кожного разу її теперішнє помешкання нагадувало всім про те, як добре жилося колись. А в мене особисто ті відвідини викликали співчуття і навіть якесь досі незнайоме і чуже відчуття сорому за цю вже немолоду жінку, за себе, і ще за щось невідоме.

– Та ні, нічого не сталося. Тобто нічого поганого, – Олег звузив очі, наче якесь сяйво неймовірно разило його.

– То може ти вже нарешті скажеш в чому річ? – не втрималась. Продовжую посміхатись.

Дуже важко відмовитись від приємного сюрпризу, навіть якщо він тільки витвір твоєї уяви.

– Нарешті, – Олег просіяв, – нарешті ти зауважила, що я щось для тебе маю! – тішився, мов мала дитина.

Та його щира, безпосередня радість була такою магнетичною і заразною, що я мимоволі встала й собі заусміхалась на всі зуби. Бракувало лишень того, щоб ми, мов малі діти закружляли, взявшись за руки чи заплескали в долоні.

– То вже показуй, не мордуй мене, – я підійшла впритул до нього.

– Що показуй? – не менш широко здивувався чоловік, ніж до цього тішився.

– Як, що? Те, що ти для мене маєш, сам же ж щойно сказав, – не вгавала я, розраховуючи, що його здивування, це все ще частина добре продуманого сценарію. Ніколи не думала, що Олег може бути таки витівником і

гумористом. «Як виявляється погано ми знаємо людей, з якими так довго живемо поруч», – подумалося мені.

– Та ні, Вікторіє, ти мене не так зрозуміла, – Олег.

– А то по якому не так? – я не здавалась. – Ти що, нічого не маєш?

– Маю, маю, – він спробував притулити мене до себе. Отак поблажливо, як малих дітей, коли ті щось дуже вже розкапризувались.

Відсторонилась. Була заведена настільки, що мені вже не до жартів. Готова була за будь-яку ціну, але своє отримати. Та й отримала.

– Думаю, нам з тобою слід розлучитись, – випалив Олег з таким захопленням, що мало не захлинувся від щастя.

– Розлучитись? – від глибини того шоку, в який мене зіштовхнула його пропозиція, я могла тільки повторювати, та й то тільки останні слова.

– Так, тобто ні, – він продовжував шкіритись, але мені вже не було смішно.

Взагалі не знала, як мені було. Розлучитись. Роз-лу-чи-тися. Як його не смакуй і не обертай в устах – воно мертве. Чуже. Як дохлий тарган в ячменевій каші. Такого слова не було в моєму особистому лексиконі. Я думала, що всі можуть розлучатись, геть усі – родичі, знайомі, незнайомі, знаменитості і ті, про кого ніхто не знає, лише не я. Я ж нічого не зробила для того, щоб почути те слово. Я зайвий раз не скандалила, не набирала зайвої ваги, готувала їжу, хоч і не так, як його тета Стефа, а все ж смачну і поживну. Не занедбувала помешкання, систематично прала і хоч моя білизна й не була такою білосніжною як в телерекламі, накрохмаленою і попросованою як в тієї ж тети, зате завжди лежала чистою і розкладеною на акуратні купки. До ліжка йшла без бігудів, халатів зашмирганих в дома не носила, розтягнутих майок та старих трусів також не тримала, як і заштопаних панчохів не носила. Тоді за що?

– Що так? Що ні? – я потроху починала розуміти, про що він говорить.

– Розлучитись, але фективно, – Олег знову просіяв.

– Фективно, – знову параліч в мізках.

Мабуть все-таки краще без подарунків, – чомусь саме в цю мить подумалось мені. Взагалі без подарунків. І без сюрпризів та несподіванок. Бо іноді вони бувають такими, що можна й до кінця життя не оговтатись.

– Це тебе тета Стефа надоумила? – спитала я перше, що прийшло на думку, але вже не приховуючи сарказму.

Навпаки – мені як ніколи захотілось його поранити. Поранити? Ні, мені захотілось його вбити...

– Ти вже все знаєш? Вона що, тобі телефонувала? – чоловік виглядав на розчарованого.

– Що знаю? Ти можеш мені до пуття нарешті все пояснити? – я мало не плакала.

Готова була перейти на крик, аби таки вичавити з нього все, з чим прийшов, аби хоч якось врятуватись від невідомості, яка розступилася переді мною глибоченною прірвою, якій не було кінця. Але говорила тихо, майже пошепки, бо боялася, що як тільки-но підвищу голос, тільки-но зачну кричати, то вже не зумію спинитись. Не зумію втримати в собі те, що стільки літ ходило за мною, що приховувала за усмішкою ввічливості, що змовчувала в силу елементарного виховання.

Боялася, що доведеться тоді викричати йому просто в розсяяне обличчя про те, що мені остогидли порівняння моїх здібностей зі здібностями жінок в його родині. З плячками, струделями, ябчанками, заливанцями тети Стефи, з білосніжними і накрохмаленими простирадлами його матері і з вишиваними серветками та рушниками ще однієї тети Ірени, яка одразу по війні разом з чоловіком емігрувала до Бразилії. Викричати нарешті в його по-дитячому невинне усміхнене обличчя те, що я є така, яка є, і мене також можна поважати, незважаючи на те що мої батьки не були депортованими до таборів і моя мати не була народжена на висланню. Але попри непоборне бажання йому про все це сказати, я добре розуміла, що просто так все це викрикнути не можна. Далі мусить бути наступний крок – повідомлення, що більше такого ставлення до себе терпіти не буду. А далі? А далі саме те слово, якого в моєму приватному лексиконі не було – розлучення. А навіщо воно мені? Чи не всі чоловіки однакові? Адже порівняно з іншими мій все-таки з освітою, з добрими манерами, з такими-сякими заробітками... А те, що квітів не дарує чи подарунків... то хто їх кому дарує? Таке буває тільки в книжках або в кіно.

Аби остаточно не втратити контроль і здоровий глузд, вперто продовжувала вважати, що сцена, яка тоді розігрувалась на кухні, – злий жарт і Олег зараз розсміється, сяде на своє улюблене місце за столом і спитає як в нічому не було, а що в нас на вечерю?

Що зараз встану і, наче нічого не сталось, налию йому в тарілку своєї улюбленої овочевої зупки, а на друге – тушкований шпінат з куснем телячого стейку і салат, який через кілька хвилин закінчу. І все зникне, розсіється, забудеться як страшний сон.

– Все почалося з тети Ірени, – мій жах продовжувався.

– Що з нею? – питаю, хоч мені насправді байдуже. Саме так, як може бути байдужою жінка, якої ніколи в очі не бачила і тільки з розповідей знала про її існування та існування вишиття, до якого мені не зрівнятись. Але мовчання було гіршим.

– Померла.

– Померла? – напевне сьогодні це моя місія – повторювати за чоловіком слова.

– Так. Саме про це я й намагаюся тобі сказати, – Олег полегшено зітхнув.

– А не про розлучення? – квола спроба переконатись, що, можливо, це все-таки був страшний сон.

- І про розлучення також. Все між собою пов'язане, - терпляче.

Мовчала, лише дивилась на свого чоловіка і дрібно тремтіла, немов загнаний у кут звір. Намагалась нічим не видати свого хвилювання, яке чомусь наростало і немилосердно збільшувалось, як червона пляма від розлитого вина на гаптованому едвабом обрусі, образ якого раптом постав перед внутрішнім зором, хоч могла б поклястись, що ніколи досі того обруса на очі не бачила.

- Сьогодні після обіду позвонила тета Стефа і ледве стримуючи ридання попросила, аби я після роботи заскочив до неї. Не питав у чому річ - поїхав. З порогу поділилась новиною, раз у раз втираючи сльози. В Бразилії померла її сестра. Схлипуючи і наливаючи мені другу тарілку борщу, вона розповіла про те, як телефонував адвокат, якого найняла покійна тітка, і повідомив, що кожен родич покійної отримає свою частку від спадку в пів мільйона доларів.

- Ого, - вирвалось у мене.

Таке число будь-кого змусить забути про якісь там душевні переживання.

- От і я сказав - ого. Тета Стефа мене підтримала - сказала, що й справді сума велика, але й родина у нас чималенька. По її скромних підрахунках я можу отримати близько ста тисяч.

- І що, тепер ти, уявивши себе багатієм, вирішив розлучитись зі мною і знайти собі якусь молоду? - оживилась я.

Судячи з усього - це могло бути схожим на правду. Не було змісту чекати на якесь диво.

- Та що ти? - Олег здивовано втупився в мене своїми сивими, мов голуби, очима, які я так колись любила і на крилах яких витала в хмарах своїх мрій весь період нашого зустрічання.

Без подиву зауважила, що тепер його очі мене майже не проймають і тим паче не здійсмають до небес.

- Хіба не правда? Хіба нормальному чоловікові не спаде така думка? Ах так, тобі вона й не спала... це все твоя люба тета Стефа... - я обережно пробувала знайти кінці і вияснити, наскільки все трагічно.

- Ти нічого не розумієш, - чоловік на диво не втрачав терпіння. - Це ж все для твого блага...

- Еге ж, - вирвалось у мене.

Що ж - принаймні вже не повторюю за ним.

- Слухай сюди... Все значно простіше, ніж ти гадаєш - ми розлучаємось фективно, - підкреслив він, - я прописуюсь в тітки, і вона спокійно подає на розширення квартирної площі. Документи про санітарну непридатність, я

на додачу – так більше шансів отримати кращу пропозицію. А тих грошей, які нам перепадуть зі спадку, вистарчить, аби викупити решту будинку.

Розумієш, таким чином ми зможемо повернути те, що й так належало нашій родині. І врешті решт тета Стефа погодилася переписати свою частку будинку на мене, враховуючи те, що ми будемо її доглядати до смерті... – Олег нарешті спинився і знову засяяв як новий мідяк.

– Що ж? – я була збита з пантелику. – Доля правди в твоїх словах таки є, – довелося мені визнати очевидне.

– От бачиш, – втішився чоловік, – тета Стефа так і казала, якщо я тобі зумію все спокійно пояснити, то ти одразу погодишся, бо ти ж не дурна жінка...

– Вона так і сказала?

– Про що?

– Про те, що я не дурна жінка?

– Так. А чому тебе це дивує?

– Не знаю, але до сих пір мені видавалось, що вона так не думала...

– Вікуся, не починай, – його нічим не можна було збити з пантелику, – то що, ти згідна?

Я й справді не знала, що сказати. Все звучало дуже гарно – свій будинок практично в самому центрі Львова, ми з чоловіком повноправні господарі. То й що, що разом з тетою Стефою – дім великий, місця на всіх вистарчить. Свій садок, разом з друзями на вихідних готуємо шашлик, печені овочі... Так, усе чудово і, здається, таки виконально, тим паче, що хтось там з родини працює в міській раді, тож може за відповідну винагороду пособити коли що...

Але муляло мене тоді одне – чому обов'язково розлучатися? Чому не можемо обоє приписатися до тітки – тоді шанси збільшаться вдвічі.

– А чому б і мені не прописатися до твоеї тети? – висловила свої думки вголос.

– Ми й про це з тетою розмовляли, – спокійно запевнив мене чоловік. – Звісно, шанси збільшаться, – наче читав мої думки, – але тоді доведеться продавати твою квартиру, а ти сама знаєш, що старій Гудзьовій з 5 «А» вже не довго лишилось, тож ти перша по закону можеш подати заяву на приєднання ще однієї кімнати в комунальній квартирі.

– Ого, нічого собі, – мені бракувало слів, аби виразити те, з якою спритністю Олег з тетою про всіх подбали. Єдине закрадався сумнів, чи то було спонтанне рішення за дві години, чи над ним вже давно хтось зосереджено мізгував.

– Але ж чоловіче, на дідька нам стільки квартир?

– Як то навіщо? Продамо. Ти ж сама розумієш – не маленька – що цілу квартиру дорожче можна продати, ніж кімнату, – мало не на пальцях пояснював чоловік, раптом ввійшовши в роль багатія.

– Олеже, а не здається тобі, що все складається занадто просто? – в мене на ту мить закінчились аргументи, – не здається, що в житті так не буває?

– Чому ж не буває? – буває! Особливо тоді, коли є гроші!

Що тут скажеш?

Я погодилась.

Ми розлучились, але з того часу я більше ні Олега, ні його грошей, які він таки отримав, не бачила. То чи це можна назвати зрадою?

Радше – ні.

Стогін за стіною, який досягнув свого апогею, розсіяв мої спогади дрібними шматочками по раптом згуслому просторі спальні. Тепер до звуків, які видавала жінка, добавився ще й якийсь стукіт. Ритмічний. Та це ж... ліжко. Вірніше, ніжки ліжка, які то відриваються від землі, то знову зі всією силою опускаються. Ого! Такого я ще не стрічала. Я звичайно знала, що таке буває, та й різні анекдотичні ситуації чула, але щоб отак, за стіною... сусіди...

Останнім часом була настільки втомленою і вимученою переживаннями, що одразу навіть не розуміла, як на ті звуки реагувати. Розізлитись? Постукати їм в стінку – хай трохи принишкнуть, чи позвонити просто в двері і влаштувати скандал, який не скоро забудуть. Зрештою, потрібно поважати чуже приватне життя. Нема чого влаштовувати такі гучні оргії серед ночі в будинку з тонкими стінами.

Треба було думати куди в'їжджати, – ехидно думалось мені. З такою любов'ю до нестримних розваг могли б собі купити квартиру в старому будинку з метровими стінами – там тебе точно ніхто не почує. От хоч таку квартиру як була в мене... Ту, що я, таки послуховавши Олега, доволі вигідно продала разом з приєднаною сусідньою кімнатою. Але що з того, що така квартира в мене була – жодного разу мені не довелося дізнатись, на які звуки здатне мое власне ліжко. Все було більше ніж травіально – я роздівалась, лягала, вкривалась ковдрою. За кілька хвилин, ретельно почистивши зуби пастою, ще й зубним порошком, приходив чоловік. Не встигала як слід зручно вмотитися, а він кількома відлагодженими і точними рухами допроваджував мене до задоволення. Мовчки і як годиться сприймала його старання. Терпляче завмирала ще на якусь мить, аби чоловік і собі наздогнав мене. Поцілувавши в чоло і побажавши доброї ночі, він з почуттям виконаного обов'язку пересувався на свій бік ліжка і в ту ж мить засинав. Мені не залишалось нічого іншого, як вторити йому. Ніяких тобі стогонів, ніякого ритмічного постукування ліжком.

Замість того, аби продовжувати злитись на нових сусідів, замість того, аби нарощувати в собі люті і образу за перерваний сон і за те, що в них є щось, чого я, судячи з усього, не мала, уява раптом почала малювати того

чоловіка, який своїми могутніми поштовхами сотрясав ліжком і створював відчуття неминучого катаклізму.

Пішла на кухню випити води. Щось наче в горлі пересохло. Вернулась – звуки ударів об долівку зтихли. Чулося лише тихе схлипування жінки. Я читала, що деякі жінки від задоволення плачуть. Я навіть бачила це в кіно... але в житті... за стіною..

Захотілось його побачити. Того, хто заставив ту жінку за стіною звиватись, наче вугра на розпеченій блясі, того, хто видобув зі самої глибини її ества гортанні звуки задоволення, хто мав таку силу і пристрасть, від яких двиготів мало не весь будинок. Та найбільше мене розчулили її сльози. Він довів її до сліз. До сліз від щастя... Звичайно, я розуміла, що це безглузде бажання. Бажання, яке не має під собою жодної твердої основи. Тим більше в моєму нинішньому становищі, коли я зі всіх сил намагаюся не впасти у відчай, коли намагаюся попри повну втрату здорового глузду не втратити здатності мислити і не втратити останньої ниточки надії, що все ще налагодиться і стане на свої місця.

Боролася сама зі собою. З однієї сторони розпалена незвичними звуками серед ночі уява малювала якогось небаченого мачо, справжнього чоловіка, а з другої сторони в пам'яті виразно поставали наслідки потурання своїм бажанням.

2

– Вікторіє Миколаівно, прошу зайти до мого кабінету, – перед обідньою перервою прозвучало в телефонній слухавці.

Серце опустилося в п'ятки, в низу живота замлоіло. Так давно уявляла собі, що почую ці слова, але тепер, коли вони прозвучали насправді – втратила дар мови.

– Вікторіє Миколаівно. Це ви? З вами все гаразд? – стурбованим не на жарт голосом перепитував мій безпосередній керівник, Володимир Петрович.

– Так, звичайно, це я. А хто ще може зняти трубку в моєму кабінеті? – потроху приходила до тями.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22879618&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.